

(๓๑)

สำหรับศาลใช้

คำพิพากษาศาลฎีกา

ได้รับสำรับรองเอกสาร จำนวน ๑๑ ชุด

ตามในสำรับเงินเลขที่ 50087/3Δ2

เมื่อวันที่ ๕ ๘ พ.ค. 2562

นางสาวธ มงคลธาริณี
ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
สำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงาน ปฏิบัติการพิเศษ
ผู้อำนวยการสำนักสำนักงานการประจำศาลฎีกา

ที่ ๒๙๗-๓๐๘/๒๕๖๒

ศาลฎีกา

วันที่ ๒๓ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ความแพ่ง

ระหว่าง

นายสะเอด ชิมกระโทก ที่ ๑

โจทก์

นางปิยะวรรณ ชิมกระโทก ที่ ๒

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิริฐ จ้าววัฒนา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิชชุดา วรขจิต ที่ ๖

บริษัททวักิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด ประกันภัย

ระหว่าง

นายธัญญา คันธา ที่ ๑

โจทก์

นางรัตติยา คันธา ที่ ๒

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสติน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสติน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิรัฐ จ้าววัฒนา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิชชุดา วรขจิต ที่ ๖

บริษัทนวกิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด ประกันภัย

ระหว่าง

นางสาวสุชาดา ปาละกุล

โจทก์

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิริฐุ จ้าววัฒนา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิชชุดา วรขจิต ที่ ๖

บริษัทนวกิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๔ -

เรื่อง ละเมิด ประกันภัย

ระหว่าง

นางสาวกัญจน์นภัส ปัญญาประเสริฐ ที่ ๑

โจทก์

จำสืบเอกธนกร ปัญญาประเสริฐ ที่ ๒

นางพิจิตรา ปัญญาประเสริฐ ที่ ๓

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิรัฐ จำวัฒนา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิษุตา วรจิต ที่ ๖

บริษัทนวกิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง ละเมิด ประกันภัย

ระหว่าง

นายโสภณ จินันทุยา ที่ ๑

โจทก์

นางบังเอิญ จินันทุยา ที่ ๒

นางสาวโทโมโกะ นันโต ที่ ๓

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิริฐุ จ้าววัฒนา ที่ ๔

นายสันจิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิชชุดา วรจิต ที่ ๖

บริษัทนวกิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด ประกันภัย

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๖ -

ระหว่าง

พันตำรวจเอกศรีญ นิลวรรณ ที่ ๑

โจทก์

นางชุตีมา นิลวรรณ ที่ ๒

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิริฐ จำววัฒนา ที่ ๔

นายสันจิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิษุตา วรจิต ที่ ๖

บริษัททวงกิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด ประกันภัย

นางสาวสิตาพัชญ์ พงศ์รัตน์ถาวร ที่ ๑ โจทก์

นายอนันต์ รัตนโณมศรี ที่ ๒

นางรุจิตรา รัตนโณมศรี ที่ ๓

เด็กชายภีมชยุตม์ รัตนโณมศรี โดยนางสาวสิตาพัชญ์ พงศ์รัตน์ถาวร

ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๔

ระหว่าง

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลุบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิรัฐ จำวัดมณา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิชชุดา วรขจิต ที่ ๖

บริษัททวรกิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗ จำเลย

เรื่อง ละเมิด ประกันภัย

ระหว่าง

นางสาวถวิล เช้าเที่ยง ที่ ๑

โจทก์

นางแนนน้อย ช่วยมั่ง ที่ ๒

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิรัฐ จำววัฒนา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิชชุดา วรขจิต ที่ ๖

บริษัททวรกิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง ละเมิด ประกันภัย

ระหว่าง

นางกษมน มั่นศิลป์ ที่ ๑

โจทก์

นายแพทย์กฤษ รัตอารีย์ ที่ ๒

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิริฐ จ้าววัฒนา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิษชุดา วรจิต ที่ ๖

บริษัททวักิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด ประกันภัย

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๑๐ -

ระหว่าง

นายวิญญู เกตุชู ที่ ๑

โจทก์

นางภคนันท์ เกตุชู ที่ ๒

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิรัฐ จำวัดนา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิษชุดา วรจิต ที่ ๖

บริษัททวิกิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด ประกันภัย

ระหว่าง

นางทองพูน พานทอง

โจทก์

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิรัฐ จำวัดมณา ที่ ๔

นายสันธิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิษุตา วรจิต ที่ ๖

บริษัททวักิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง

ละเมิด ประกันภัย

นายสุนทร ปิตตาหานัง ที่ ๑

โจทก์

นางสาววัลย์ภรณ์ ปิตตาหานัง โดยนายสุนทร ปิตตาหานัง

ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๒

เด็กหญิงธัญญารัตน์ ปิตตาหานัง โดยนายสุนทร ปิตตาหานัง

ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๓

ระหว่าง

นางสาวอรชรหรือแพรวา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๑

พันเอกรัฐชัย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ที่ ๒

นางนิลบล อรุณวงศ์ ที่ ๓

นายสุพิรัฐ จำวัดมนา ที่ ๔

นายสันฐิติ วรพันธ์ ที่ ๕

นางสาววิชชุดา วรจิต ที่ ๖

บริษัททวักิจประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๗

จำเลย

เรื่อง ละเมิด ประกันภัย

โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๙ ที่ ๒๑ ที่ ๒๒ ที่ ๒๕ ถึงที่ ๒๘

และจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔

ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์

ลงวันที่

๓๐

เดือน

ธันวาคม

พุทธศักราช

๒๕๕๙

ศาลฎีกา

รับวันที่

๑๗

เดือน

มกราคม

พุทธศักราช

๒๕๖๑

คดีทั้งสองสำนวนนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกับ

คดีหมายเลขแดงที่ ๓๖๒๔/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๕๗๐/๒๕๕๗ และ

คดีหมายเลขแดงที่ ๕๖๕/๒๕๕๗ ต่อมาศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์ในคดีหมายเลขแดงที่

๓๖๒๔/๒๕๕๖ ถอนฟ้อง และตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ยกฟ้องโจทก์ในคดี

หมายเลขแดงที่ ๕๗๐/๒๕๕๗ คู่ความมิได้อุทธรณ์ ส่วนคดีหมายเลขแดงที่ ๕๖๕/๒๕๕๗

ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เรียกโจทก์ในคดีดังกล่าวว่า โจทก์ที่ ๒๐ และเรียกจำเลยทั้งเจ็ด

ในคดีดังกล่าวว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗ ตามลำดับนั้น ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีใน ส่วน

ของจำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ ออกจากสารบบความ และพิพากษายกฟ้องในส่วนของจำเลยที่ ๔

โจทก์ที่ ๒๐ ไม่ได้อุทธรณ์ฎีกา และศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓
ในส่วนของโจทก์ที่ ๒๐ คดีทั้งสามสำนวนจึงถึงที่สุด คงยื่นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกา
เฉพาะคดีสิบสองสำนวนนี้ โดยศาลชั้นต้นเรียกโจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ ในสำนวน
คดีหมายเลขดำที่ ๔๐๑๓/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ เรียกโจทก์ที่ ๑ และที่ ๒
ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๐๑๔/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๓ และที่ ๔ เรียกโจทก์
ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๐๑๕/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๕ เรียกโจทก์ที่ ๑ ที่ ๒
และที่ ๓ ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๐๑๖/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๖ ที่ ๗ และที่ ๘
เรียกโจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๐๑๘/๒๕๕๔ ว่า
โจทก์ที่ ๙ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ เรียกโจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่
๔๐๒๐/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๑๒ และที่ ๑๓ เรียกโจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔
ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๐๒๑/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๑๔ ที่ ๑๕ ที่ ๑๖ และที่ ๑๗
เรียกโจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๐๒๒/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๑๘
และที่ ๑๙ เรียกโจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๐๒๔/๒๕๕๔ ว่า
โจทก์ที่ ๒๑ และที่ ๒๒ เรียกโจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่

- ๑๕ -

๔๐๒๗/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๒๓ และที่ ๒๔ เรียกโจทก์ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่

๔๐๒๘/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๒๕ เรียกโจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ในสำนวน

คดีหมายเลขดำที่ ๔๐๒๙/๒๕๕๔ ว่า โจทก์ที่ ๒๖ ที่ ๒๗ และที่ ๒๘ ตามลำดับ

กับเรียกจำเลยทั้งเจ็ดทั้งสิบสองสำนวนว่า จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๗ ตามลำดับ

โจทก์ทั้งสิบสองสำนวนฟ้องโจทก์ความทำนองเดียวกันว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้เยาว์

และเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จำเลยที่ ๔ เป็นผู้รู้เห็นยินยอม

ให้จำเลยที่ ๑ นำรถยนต์หมายเลขทะเบียน ฎว ๘๔๖๑ กรุงเทพมหานคร ไปขับ

ในวันเกิดเหตุ จำเลยที่ ๕ และที่ ๖ เป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็น

ผู้ครอบครองรถยนต์หมายเลขทะเบียน ฎว ๘๔๖๑ กรุงเทพมหานคร ร่วมกัน จำเลยที่ ๕

นำรถยนต์คันดังกล่าวไปฝากไว้กับจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๖ เป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าว

จากธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) และเอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ ๗ เมื่อวันที่ ๒๗

ธันวาคม ๒๕๕๓ จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ฎว ๘๔๖๑ กรุงเทพมหานคร

โดยความรู้เห็นยินยอมของจำเลยที่ ๔ ซึ่งทราบอยู่แล้วว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้เยาว์และไม่มี

ใบอนุญาตขับรถ หากขับรถอาจเสี่ยงต่อการก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตหรือทรัพย์สิน

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๑๖ -

ของบุคคลอื่น จำเลยที่ ๑ ขับรถไปตามทางยกระดับอุตราภิมุขฯ เข้าจากตอนเมืองมุ่งหน้า
ไปดินแดง เมื่อถึงที่เกิดเหตุใกล้ทางลงบางเขน ซึ่งถนนแบ่งเป็น ๓ ช่องเดินรถ มีกำแพง
คอนกรีตขอบทางทั้งสองด้าน และมีช่องทางด้านซ้ายให้รถแล่นลงจากทางยกระดับ จำเลยที่ ๑
ขับรถในช่องเดินรถขวาสุดด้วยความเร็วสูง ขณะนั้นนางนฤมล ปิดตาทานัง ขับรถตู้โดยสาร
หมายเลขทะเบียน ๑๓ - ๗๗๙๕ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเอาประกันภัยไว้กับบริษัทนำสิน
ประกันภัย จำกัด (มหาชน) และมีนางสาวจันจิรา ชิมกระโทก นายปรัชญา คันธา
นางสาวตรอง สุตธนกิจ นายภิญโญ จินันทุยา นางสาวสุดาวดี นิลวรรณ นายอุกฤษฏ์
รัตนโฉมศรี นายศาสตรา เข้าเทียบ นายเกียรติมันต์ รอดอารีย์ โจทก์ที่ ๖ ที่ ๒๐ ที่ ๒๓
และที่ ๒๖ นั่งโดยสารมาด้วย แล่นในช่องเดินรถกึ่งกลางถนน จำเลยที่ ๑ เปลี่ยนช่องเดินรถ
จากขวาสุดไปช่องเดินรถด้านซ้าย เมื่อด้านหน้าของรถคันที่จำเลยที่ ๑ ขับ แล่นขนานกับ
ท้ายรถตู้โดยสาร จำเลยที่ ๑ กลับหักเลี้ยวเปลี่ยนช่องเดินรถไปทางขวาโดยกะทันหัน
ด้านหน้าขวาของรถคันที่จำเลยที่ ๑ ขับเฉี่ยวชนท้ายรถตู้โดยสารด้านซ้าย เป็นเหตุให้
รถทั้งสองคันเสียการทรงตัว รถตู้โดยสารแล่นชนกำแพงคอนกรีตด้านซ้ายอย่างแรงครูดไกล
ไปตามขอบกำแพงชนเสาไฟฟ้ากับเสาป้ายบอกทาง และกระเด็นตกบนพื้นทางลงจากทาง

ยกระดับ ส่วนรถคันที่จำเลยที่ ๑ ขับเสียหลักชนกำแพงคอนกรีตด้านขวาแล้วหมุนกลับไป
ชนรถตู้โดยสารที่กระเด็นตกจากขอบกำแพงลงมา รถของจำเลยที่ ๑ แฉลบไปจอดขวาง
อยู่ในช่องเดินรถด้านซ้ายห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ ๕๐ เมตร เป็นเหตุให้นางสาวจันจิรา
ได้รับบาดเจ็บและต่อมาถึงแก่ความตาย นายปรัชญา นางสาวตรอง นายภิญโญ
นางสาวสุดาวดี นายอุกฤษฏ์ นายศาสตรา นายเกียรติมันต์ และนางนฤมลถึงแก่ความตาย
โจทก์ที่ ๖ ที่ ๒๐ ที่ ๒๓ และที่ ๒๖ ได้รับบาดเจ็บ โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ บิดามารดา
โดยชอบด้วยกฎหมายของนางสาวจันจิราเสียค่ารักษาพยาบาลนางสาวจันจิราก่อนถึงแก่
ความตายเป็นเงิน ๓๕๕,๖๕๔ บาท เสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการจัดงานศพ
นางสาวจันจิราเป็นเงิน ๒๖๑,๕๐๐ บาท ขาดไร้อุปการะเป็นเงินคนละ ๔,๘๔๖,๙๒๖ บาท
รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๐,๓๑๑,๐๐๖ บาท โจทก์ที่ ๓ และที่ ๔ บิดามารดาโดยชอบ
ด้วยกฎหมายของนายปรัชญาเสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการจัดงานศพนายปรัชญา
เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท ขาดไร้อุปการะเป็นเงิน ๙,๑๔๖,๘๔๔ บาท รวมค่าเสียหาย
เป็นเงิน ๙,๒๙๖,๘๔๔ บาท โจทก์ที่ ๕ มารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนางสาวตรอง
เสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการจัดงานศพนางสาวตรองเป็นเงิน ๒๙๒,๙๗๕ บาท

- ๑๘ -

ขาดไร้อุปการะเป็นเงิน ๑๑,๒๘๐,๗๐๘ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๑,๕๗๓,๖๘๓ บาท

โจทก์ที่ ๖ เสียค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน ๖๘๖,๗๕๓ บาท และต้องทนทุกข์ทรมาน

คิดค่าเสียหายเป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๒,๖๘๖,๗๕๓ บาท

โจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ บิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ที่ ๖ ต้องดูแลโจทก์ที่ ๖

ในระหว่างพักรักษาตัวทำให้ขาดประโยชน์จากการทำมาหาได้เป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท และ

เสียค่าพาหนะในการเดินทางเพื่อดูแลโจทก์ที่ ๖ เป็นเงิน ๒๑๐,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหาย

เป็นเงิน ๗๑๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐ บิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมาย

โจทก์ที่ ๑๑ ภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายภิญโญเสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่าย

อันจำเป็นในการจัดงานศพนายภิญโญเป็นเงิน ๑๔๙,๐๐๐ บาท ขาดไร้อุปการะเป็นเงินคนละ

๔,๐๙๙,๘๙๖ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๒,๔๔๘,๖๘๘ บาท โจทก์ที่ ๑๒ และที่ ๑๓

บิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนางสาวสุดาวดีเสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็น

ในการจัดงานศพนางสาวสุดาวดีเป็นเงิน ๗๑๓,๕๔๐ บาท ขาดไร้อุปการะเป็นเงิน

๙,๖๙๔,๑๐๔ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๐,๔๐๗,๖๔๔ บาท โจทก์ที่ ๑๔

ภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ที่ ๑๕ และที่ ๑๖ บิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมาย

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๑๙ -

และโจทก์ที่ ๑๗ บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนายอุกฤษฏ์เสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่าย
อันจำเป็นในการจัดงานศพนายอุกฤษฏ์เป็นเงิน ๒๑๘,๐๓๘ บาท โจทก์ที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๖
ขาดไร้อุปการะเป็นเงินคนละ ๔,๑๕๓,๐๓๖.๔๔ บาท ส่วนโจทก์ที่ ๑๗ ขาดไร้อุปการะ
เป็นเงิน ๑,๒๔๓,๑๑๖.๘๔ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๓,๙๒๐,๒๖๔.๑๖ บาท
โจทก์ที่ ๑๘ ผู้รับนายศาสตราเป็นบุตรบุญธรรม และโจทก์ที่ ๑๙ มารดาโดยชอบ
ด้วยกฎหมายของนายศาสตราเสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการจัดงานศพ
นายศาสตราเป็นเงิน ๒๐๕,๔๐๐ บาท ขาดไร้อุปการะเป็นเงินคนละ ๙,๐๔๕,๕๙๑.๘๔ บาท
และโจทก์ที่ ๑๘ ขาดรายได้จากการประกอบอาชีพระหว่างการจัดงานศพเป็นเงิน
๒,๑๐๐ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๘,๒๙๘,๖๘๓.๖๘ บาท โจทก์ที่ ๒๐
ได้รับบาดเจ็บต้องทนทุกข์ทรมานคิดค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๙๐,๐๐๐ บาท เสียค่าเดินทางไป
โรงพยาบาลเป็นเงิน ๑,๔๘๔ บาท ทรัพย์สินได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๖๐,๔๙๗ บาท
โจทก์ที่ ๒๐ เป็นคนประเทศมัลดีฟส์ มาศึกษาต่อที่สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย
ต้องขยายระยะเวลาการศึกษาออกไปอีก ๕ เดือน เสียค่าที่พักเป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท
เสียค่าใช้จ่ายประจำวันระหว่างอยู่ในประเทศไทยเป็นเงิน ๓๒,๔๖๕ บาท และเสียค่าเดินทาง

จากประเทศมัลดีฟส์มาประเทศไทยเพื่อให้การเป็นพยานคดีนี้เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท
รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๓๔๒,๔๔๖ บาท โจทก์ที่ ๒๑ และที่ ๒๒ มารดาและบิดา
โดยชอบด้วยกฎหมายของนายเกียรติมันต์เสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการ
จัดงานศพนายเกียรติมันต์เป็นเงิน ๑๒๙,๐๒๓ บาท ขาดไร้อุปการะเป็นเงินคนละ
๘,๙๐๐,๔๑๗.๑๙ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๗,๙๓๒,๐๐๗.๓๘ บาท โจทก์ที่ ๒๓
ได้รับบาดเจ็บเสียค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน ๔๘๑,๓๖๘ บาท ต้องทนทุกข์ทรมาน
คิดค่าเสียหายเป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ทรัพย์สินเสียหายเป็นเงิน ๓๒,๐๐๐ บาท
รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๑,๐๑๓,๓๖๘ บาท โจทก์ที่ ๒๔ มารดาโดยชอบด้วยกฎหมาย
ของโจทก์ที่ ๒๓ ต้องดูแลโจทก์ที่ ๒๓ ระหว่างรับการรักษาพยาบาลเป็นเหตุให้ขาดรายได้
เป็นเงิน ๓๐๘,๒๐๐ บาท และเสียค่าเดินทางเพื่อดูแลโจทก์ที่ ๒๓ เป็นเงิน ๙,๘๘๖ บาท
รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๓๑๘,๐๘๖ บาท รวมค่าเสียหายของโจทก์ที่ ๒๓ และที่ ๒๔
เป็นเงิน ๑,๓๓๑,๔๕๔ บาท โจทก์ที่ ๒๕ มารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนางนฤมล
เสียค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการจัดงานศพนางนฤมลเป็นเงิน ๗๖,๒๑๕ บาท
ขาดไร้อุปการะเป็นเงิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหายเป็นเงิน ๖๗๖,๒๑๕ บาท

โจทก์ที่ ๒๖ ได้รับบาดเจ็บเสียค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน ๔๐๑,๙๓๗ บาท เสียค่าใช้จ่าย
ในการเดินทางไปโรงพยาบาลเป็นเงิน ๔,๗๕๐ บาท ต้องทนทุกข์ทรมานคิดค่าเสียหาย
เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และเสียความสามารถประกอบกิจการเป็นเงิน ๑๙,๑๓๕ บาท
โจทก์ที่ ๒๖ สามียุติโดยชอบด้วยกฎหมายของนางนฤมลต้องขาดไร้อุปการะเป็นเงิน
๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท และขาดแรงงานในครัวเรือนคิดเป็นเงิน ๗๙๒,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๗
และที่ ๒๘ บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนางนฤมลต้องขาดไร้อุปการะเป็นเงิน
๑๐๘,๐๐๐ บาท และ ๓๙๖,๐๐๐ บาท ตามลำดับ รวมค่าเสียหายของโจทก์ที่ ๒๖
ถึงที่ ๒๘ เป็นเงิน ๓,๑๔๑,๘๒๒ บาท จำเลยทั้งเจ็ดต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย
ดังกล่าวให้แก่โจทก์ทั้งสี่สิบแปดพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่
๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ รวมต้นเงินและดอกเบี้ยที่ต้องชำระ
ให้แก่โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ เป็นเงิน ๑๐,๙๔๘,๗๓๔ บาท โจทก์ที่ ๓ และที่ ๔
เป็นเงิน ๙,๘๗๑,๘๔๗ บาท โจทก์ที่ ๕ เป็นเงิน ๑๒,๒๕๑,๒๙๓ บาท โจทก์ที่ ๖
เป็นเงิน ๒,๘๕๒,๙๐๕ บาท โจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ เป็นเงิน ๗๕๓,๙๔๖ บาท โจทก์ที่ ๙
ถึงที่ ๑๑ เป็นเงิน ๑๓,๒๑๒,๖๓๐ บาท โจทก์ที่ ๑๒ และที่ ๑๓ เป็นเงิน

- ๒๒ -

๑๑,๐๕๑,๔๘๓ บาท โจทก์ที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๗ เป็นเงิน ๑๔,๗๘๑,๒๒๒.๑๖ บาท
โจทก์ที่ ๑๘ และที่ ๑๙ เป็นเงิน ๑๙,๔๓๐,๔๔๔.๖๘ บาท โจทก์ที่ ๒๐ เป็นเงิน
๓๖๓,๖๒๖ บาท โจทก์ที่ ๒๑ และที่ ๒๒ เป็นเงิน ๑๙,๐๔๑,๐๘๙.๓๘ บาท
โจทก์ที่ ๒๓ และที่ ๒๔ เป็นเงิน ๑,๔๑๓,๘๐๗.๖๐ บาท โจทก์ที่ ๒๕ เป็นเงิน
๗๑๘,๐๒๓.๙๐ บาท โจทก์ที่ ๒๖ ถึงที่ ๒๘ เป็นเงิน ๓,๓๓๖,๑๔๗.๖๐ บาท ขอให้
บังคับจำเลยทั้งเจ็ดร่วมกันชำระเงินให้แก่โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ จำนวน ๑๐,๙๔๘,๗๓๔ บาท
พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑๐,๓๑๑,๐๐๖ บาท โจทก์ที่ ๓
และที่ ๔ จำนวน ๙,๘๗๑,๘๔๗ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี
จากต้นเงิน ๙,๒๙๖,๘๔๔ บาท โจทก์ที่ ๕ จำนวน ๑๒,๒๕๑,๒๙๓ บาท พร้อมดอกเบี้ย
ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑๑,๕๗๓,๖๘๓ บาท โจทก์ที่ ๖ จำนวน
๒,๘๕๒,๙๐๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน
๒,๖๘๖,๗๕๓ บาท โจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ จำนวน ๗๕๓,๙๔๖ บาท พร้อมดอกเบี้ย
ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๗๑๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑
จำนวน ๑๓,๒๑๒,๖๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๒๓ -

๑๒,๔๔๘,๖๘๘ บาท โจทก์ที่ ๑๒ และที่ ๑๓ จำนวน ๑๑,๐๕๑,๔๘๓ บาท

พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑๐,๔๐๗,๖๔๔ บาท โจทก์ที่ ๑๔

ถึงที่ ๑๗ จำนวน ๑๔,๗๘๑,๒๒๒.๑๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี

จากต้นเงิน ๑๓,๙๒๐,๒๖๔.๑๖ บาท โจทก์ที่ ๑๘ และที่ ๑๙ จำนวน

๑๙,๔๓๐,๔๔๔.๖๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน

๑๘,๒๙๘,๖๘๓.๖๘ บาท โจทก์ที่ ๒๐ จำนวน ๓๖๓,๖๒๖ บาท พร้อมดอกเบี้ย

ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๓๔๒,๔๔๖ บาท โจทก์ที่ ๒๑ และที่ ๒๒

จำนวน ๑๙,๐๔๑,๐๘๙.๓๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน

๑๗,๙๓๒,๐๐๗.๓๘ บาท โจทก์ที่ ๒๓ และที่ ๒๔ จำนวน ๑,๔๑๓,๘๐๗.๖๐ บาท

พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑,๓๓๑,๔๕๔ บาท โจทก์ที่ ๒๕

จำนวน ๗๑๘,๐๒๓.๙๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน

๖๗๖,๒๑๕ บาท โจทก์ที่ ๒๖ ถึงที่ ๒๘ จำนวน ๓,๓๓๖,๑๔๗.๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย

ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๓,๑๔๑,๘๒๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป

จนกว่าจะชำระเสร็จ

- ๒๔ -

จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๕ และที่ ๖ ขาดนัดยื่นคำให้การ

จำเลยที่ ๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ใช้ความระมัดระวังตามสมควร
แก่หน้าที่ในการดูแลจำเลยที่ ๑ ในวันเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ นำรถยนต์คันเกิดเหตุออกไปขับโดย

ที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ไม่ทราบ จึงเป็นเหตุสุดวิสัยที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จะใช้

ความระมัดระวังได้ เหตุคดีนี้มีได้เกิดจากความประมาทของจำเลยที่ ๑ แต่เกิดจาก

ความประมาทของนางนฤมล ปิดตาทานัง ผู้ขับรถตู้โดยสาร ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๔ ให้การและแก้ไขคำให้การว่า จำเลยที่ ๔ มิได้เป็นผู้ครอบครอง

รถยนต์คันเกิดเหตุและไม่ทราบว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้เยาว์และมีใบอนุญาตขับรถหรือไม่

จำเลยที่ ๔ มิได้ยินยอมให้จำเลยที่ ๑ นำรถยนต์ดังกล่าวออกไปขับ จำเลยที่ ๔ จึงมิได้

ประมาทเลินเล่อและมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหาย ค่าเสียหายที่โจทก์ทั้งสี่สืบแปดขอมาสูงเกินไป

ในส่วนของค่าปลงศพไม่มีรายละเอียดว่าชำระให้ผู้ใด เมื่อใด ค่าขาดไร้อุปการะไม่มี

รายละเอียดว่าก่อนตายผู้ตายทำงานที่ใด มีรายได้เท่าใด หลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้วคงเหลือ

เท่าใด ค่ารักษาพยาบาลไม่มีรายละเอียดว่ามีการชำระให้ผู้ใดและเป็นค่าอะไรบ้าง ในส่วนของ

ค่าทนทุกข์ทรมานไม่ปรากฏว่าทนทุกข์ทรมานอย่างไร ค่าเดินทางและค่าขาดประโยชน์ก็ไม่ได้

ระบุว่ามีการจ่ายให้ผู้ใด เป็นจำนวนเท่าใด จึงเป็นฟ้องที่เคลือบคลุม โจทก์ทั้งยี่สิบแปดไม่เคยติดตามทวงถามค่าเสียหายจากจำเลยที่ ๔ จึงไม่อาจคิดดอกเบี้ยเอาจากจำเลยที่ ๔

ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๗ ให้การว่า จำเลยที่ ๗ รับประกันภัยรถยนต์คันที่จำเลยที่ ๑ ขับจากจำเลยที่ ๖ เหตุรถชนกันมิได้เกิดจากความประมาทของจำเลยที่ ๑ แต่เกิดจากความประมาทของนางนฤมล ปิตตาทานัง จำเลยที่ ๖ มิได้ยินยอมให้จำเลยที่ ๑ ขับรถคันดังกล่าว โจทก์ทั้งยี่สิบแปดมิได้บรรยายฟ้องว่าให้จำเลยที่ ๖ ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ในฐานะใด ค่าเสียหายที่โจทก์แต่ละรายขอมาสูงเกินไป และเหตุละเมิดเกิดจากความประมาทของนางนฤมล ค่าเสียหายจึงต้องลดลงตามส่วน จำเลยที่ ๗ มีความรับผิดชอบตามกรรมธรรม์ประกันภัยครั้งละไม่เกิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และคนละไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้ยกฟ้อง

ระหว่างพิจารณา โจทก์ทั้งยี่สิบแปดยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตและให้จำหน่ายคดีโจทก์ทั้งยี่สิบแปดในส่วนของจำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ ออกจากสารบบความ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันชำระเงินแก่

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๒๖ -

โจทก์ที่ ๑ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท
โจทก์ที่ ๓ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๔ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท
โจทก์ที่ ๕ เป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๖ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท
โจทก์ที่ ๗ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๘ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๙
เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๐ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๑
เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๓
เป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๔ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๕
เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๖ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๗
เป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๘ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๙
เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๐ เป็นเงิน ๑๐๐,๒๑๒ บาท โจทก์ที่ ๒๑
เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๓
เป็นเงิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๔ เป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๕
เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๖ เป็นเงิน ๒๕๖,๙๒๕ บาท โจทก์ที่ ๒๗
เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ที่ ๒๘ เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๒๗ -

ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์แต่ละราย ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งยี่สิบแปด เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนเท่าที่โจทก์แต่ละสำนวนขณะคดี โดยกำหนดค่าทนายความสำนวนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งยี่สิบแปดในส่วนของจำเลยที่ ๔ ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ทั้งยี่สิบแปดกับจำเลยที่ ๔ ให้เป็นพับค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ อุทธรณ์ สำหรับ

โจทก์ที่ ๕ อุทธรณ์โดยได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันชำระเงิน

ให้แก่โจทก์ที่ ๑ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๓ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๔ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๕ เป็นเงิน ๑,๔๔๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๙ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๑๐ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๑ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๑๒ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๓ เป็นเงิน ๑,๔๔๐,๐๐๐ บาท

- ๒๘ -

โจทก์ที่ ๑๔ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๕ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท
โจทก์ที่ ๑๖ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๗ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท
โจทก์ที่ ๑๘ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๙ เป็นเงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท
โจทก์ที่ ๒๑ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๒ เป็นเงิน ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท
โจทก์ที่ ๒๕ เป็นเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๖ เป็นเงิน ๒๒๖,๙๒๕ บาท
โจทก์ที่ ๒๗ เป็นเงิน ๘๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ที่ ๒๘ เป็นเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท
และให้จำเลยที่ ๔ ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ต่อโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ ด้วย
นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ร่วมกันใช้
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ โดยกำหนดค่าทนายความให้คนละ
๕,๐๐๐ บาท สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมศาลชั้นอุทธรณ์ที่โจทก์ที่ ๕ ได้รับยกเว้นนั้น
ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ นำมาชำระต่อศาลในนามของโจทก์ที่ ๕

โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๙ ที่ ๒๑ ที่ ๒๒ ที่ ๒๕ ถึงที่ ๒๘

และจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ฎีกา โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่า

มีเหตุสมควรที่โจทก์ที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๙ ที่ ๑๕ ที่ ๑๙ และที่ ๒๕ ถึงที่ ๒๘ จะฎีกาใน

ข้อเท็จจริงได้ ส่วนโจทก์ที่ ๑๗ ฎีกาโดยได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล สำหรับฎีกาของ
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ นั้น ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เฉพาะในส่วน
ของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๖ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๙ และที่ ๒๑ ถึงที่ ๒๓ และไม่รับฎีกาในส่วนของ
โจทก์ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๒๐ และที่ ๒๔ ถึงที่ ๒๘ เพราะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ วรรคหนึ่ง ที่ใช้บังคับในขณะที่ยื่นฟ้อง

ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว

ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า ขณะเกิดเหตุละเมิดคดีนี้
จำเลยที่ ๑ เป็นผู้เยาว์ มีอายุ ๑๖ ปี ๖ เดือน จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นบิดามารดา
โดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๖ เป็นผู้ครอบครองรถยนต์หมายเลขทะเบียน
ภูว ๘๔๖๑ กรุงเทพมหานคร และเอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ ๗ จำเลยที่ ๕
สามีจำเลยที่ ๖ นำรถยนต์คันดังกล่าวไปให้จำเลยที่ ๔ ครอบครอง เมื่อวันที่
๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน ภูว ๘๔๖๑
กรุงเทพมหานคร ไปตามทางยกระดับอุตราภิมุขฯ เข้าจากดอนเมืองมุ่งหน้าไปดินแดงด้วย
ความเร็วสูง เมื่อถึงบริเวณใกล้ทางลงบางเขน รถของจำเลยที่ ๑ ชนท้ายรถตู้โดยสาร

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๓๐ -

หมายเลขทะเบียน ๑๓ - ๗๗๙๕ กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีนางนฤมล ปิตตาทานัง เป็นผู้ขับ และมีนางสาวจันจิรา ชิมกระโทก นายปรัชญา คันธา นางสาวตรอง สุดธนกิจ นายภิญโญ จินันทุยา นางสาวสุดาวดี นิลวรรณ นายอุกฤษฏ์ รัตนโฉมศรี นายศาสตรา เข้าเที่ยง นายเกียรติมันต์ รอดอารีย์ โจทก์ที่ ๖ ที่ ๒๐ ที่ ๒๓ และที่ ๒๖ นั่งโดยสารมาด้วย เมื่อเกิดเหตุเฉี่ยวชนทำให้รถตู้โดยสารเสียหลักไปชนขอบกำแพงคอนกรีตด้านซ้าย เส้าไฟฟ้า และเส้าป้ายบอกทาง แล้วรถตู้โดยสารตกมาที่พื้นทางลงจากทางยกระดับ ส่วนรถคันที่ จำเลยที่ ๑ ชนเสียหลักไปชนขอบกำแพงคอนกรีตด้านขวาและหมุนกลับไปชนรถตู้โดยสาร เป็นเหตุให้นางนฤมล นายปรัชญา นางสาวตรอง นายภิญโญ นางสาวสุดาวดี นายอุกฤษฏ์ นายศาสตรา นายเกียรติมันต์ ถึงแก่ความตาย นางสาวจันจิราได้รับบาดเจ็บและต่อมาถึงแก่ ความตาย โจทก์ที่ ๖ ที่ ๒๐ ที่ ๒๓ และที่ ๒๖ ได้รับบาดเจ็บอันตรายสาหัส และ ทรัพย์สินของโจทก์ที่ ๒๐ และที่ ๒๓ ได้รับความเสียหาย โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ เป็น บิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนางสาวจันจิรา โจทก์ที่ ๓ และที่ ๔ เป็นบิดามารดา โดยชอบด้วยกฎหมายของนายปรัชญา โจทก์ที่ ๕ เป็นมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของ นางสาวตรอง โจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ เป็นบิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ที่ ๖

โจทก์ที่ ๙ และที่ ๑๐ เป็นบิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายและโจทก์ที่ ๑๑ เป็นภริยา
โดยชอบด้วยกฎหมายของนายภิญโญ โจทก์ที่ ๑๒ และที่ ๑๓ เป็นบิดามารดาโดยชอบ
ด้วยกฎหมายของนางสาวสุดาวดี โจทก์ที่ ๑๔ เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
นายอุกฤษฏ์ มีโจทก์ที่ ๑๗ เป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ที่ ๑๕ และที่ ๑๖
เป็นบิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายอุกฤษฏ์ โจทก์ที่ ๑๘ เป็นผู้รับนายศาสตรา
เป็นบุตรบุญธรรม โจทก์ที่ ๑๙ เป็นมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายศาสตรา
โจทก์ที่ ๒๑ และที่ ๒๒ เป็นมารดาและบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายเกียรติมันต์
โจทก์ที่ ๒๔ เป็นมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ที่ ๒๓ โจทก์ที่ ๒๕ เป็นมารดา
โดยชอบด้วยกฎหมายและโจทก์ที่ ๒๖ เป็นสามีโดยชอบด้วยกฎหมายของนางนฤมล
มีโจทก์ที่ ๒๗ และที่ ๒๘ เป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมาย หลังเกิดเหตุพนักงานอัยการ
สำนักงานอัยการสูงสุดฟ้องจำเลยที่ ๑ เป็นคดีอาญา ศาลในคดีอาญาวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑
ขับรถด้วยความเร็วสูงแล่นแซงรถตู้โดยสาร แล้วรถของจำเลยที่ ๑ เสียหลักชนท้ายรถตู้
โดยสาร จำเลยที่ ๑ จึงเป็นฝ่ายประมาท ให้ลงโทษจำคุกโดยรอกการลงโทษไว้ คดีอาญา
ถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีหมายเลขแดงที่ ๒๓๕๔๑/๒๕๕๖ จำเลยที่ ๗

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๓๒ -

ผู้รับประกันภัยรถยนต์ที่จำเลยที่ ๑ ขับรถใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทายาทของผู้ตาย
รายละเอียด ๒๐๐,๐๐๐ บาท และชำระค่ารักษาพยาบาลนางสาวจันจิรา ก่อนถึงแก่ความตาย
รวมทั้งค่ารักษาพยาบาลโจทก์ที่ ๖ ที่ ๒๐ ที่ ๒๓ และที่ ๒๖ ผู้บาดเจ็บ ต่อมา ระหว่าง
การพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยที่ ๗ ขับใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒
เป็นเงิน ๔๙๔,๓๔๖ บาท โจทก์ที่ ๓ และที่ ๔ เป็นเงิน ๕๕๖,๙๕๖ บาท โจทก์ที่ ๕
เป็นเงิน ๕๕๖,๙๕๖ บาท โจทก์ที่ ๖ ถึงที่ ๘ เป็นเงิน ๓๓๔,๗๙๖ บาท โจทก์ที่ ๙
ถึงที่ ๑๑ เป็นเงิน ๕๕๖,๙๕๖ บาท โจทก์ที่ ๑๒ และที่ ๑๓ เป็นเงิน ๕๕๖,๙๕๖ บาท
โจทก์ที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๗ เป็นเงิน ๕๕๖,๙๕๖ บาท โจทก์ที่ ๑๘ และที่ ๑๙ เป็นเงิน
๕๕๖,๙๕๖ บาท โจทก์ที่ ๒๐ เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๑ และที่ ๒๒ เป็นเงิน
๕๕๖,๙๕๖ บาท โจทก์ที่ ๒๓ และที่ ๒๔ เป็นเงิน ๔๐๑,๐๓๗ บาท โจทก์ที่ ๒๕ เป็นเงิน
๕๕๖,๙๕๖ บาท และโจทก์ที่ ๒๖ ถึงที่ ๒๘ เป็นเงิน ๔๐๑,๐๓๗ บาท โจทก์ทั้งสี่สิบแปด
ขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๕ ถึงที่ ๗ โดยไม่ตั้งใจเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยที่ ๗ ต่อไป

เนื่องจากความปรากฏว่า ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา โจทก์ที่ ๖

ถึงที่ ๘ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ซึ่งเป็นคู่ความในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๔๐๑๖/๒๕๕๔

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๓๓ -

ของศาลชั้นต้น ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน โดยโจทก์ที่ ๖ ถึงที่ ๘ ยินยอม
รับค่าเสียหายจากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ รวมเป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท และได้รับเงินดังกล่าว
ไปเรียบร้อยแล้ว และโจทก์ที่ ๖ ถึงที่ ๘ ไม่ตั้งใจเรียกร้องใดๆ จากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓
อีกต่อไป ซึ่งศาลชั้นต้นได้บันทึกรายงานกระบวนการพิจารณาและส่งสัญญาประนีประนอมยอมความ
ฉบับลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๑ มายังศาลฎีกาเพื่อพิพากษาตามยอม ศาลฎีกาเห็นว่า
ในสำนวนดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ฎีกาเพียงฝ่ายเดียว และศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกา
ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ในส่วนของโจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ คดีระหว่างโจทก์ที่ ๗ และที่ ๘
กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ จึงมิได้ขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกา ศาลฎีกาย่อมไม่มีอำนาจ
ที่จะพิจารณาพิพากษาตามยอมระหว่างโจทก์ที่ ๗ และที่ ๘ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้
สำหรับโจทก์ที่ ๖ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ นั้น เมื่อโจทก์ที่ ๖ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓
ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา และ
สัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวไม่ขัดต่อกฎหมาย ศาลฎีกาจึงพิพากษาให้คดี
ระหว่างโจทก์ที่ ๖ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความนั้น
ส่วนที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ฎีกาขอลดจำนวนค่าเสียหายที่ต้องรับผิดชอบ

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๓๔ -

โจทก์ที่ ๒๓ นั้น ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ชำระค่าเสียหายเป็น
ค่าทนายทนายชื่อบุคคลของโจทก์ที่ ๒๓ เป็นเงิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๓ ไม่ได้
อุทธรณ์ ส่วนจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ อุทธรณ์ว่า เมื่อรถตู้โดยสารแล่นมาด้วยความเร็วสูง
นางนฤมล ปิดตาทานัง ผู้ขับรถตู้โดยสารจึงขับรถด้วยความประมาทเช่นกัน จากพฤติการณ์
ที่นางนฤมลมีส่วนประมาทในเหตุละเมิด การกำหนดค่าขาดไร้อุปการะตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น จึงเป็นจำนวนที่สูงเกินควร ซึ่งเป็นการอุทธรณ์โต้แย้งค่าเสียหายของโจทก์รายอื่น
ไม่เกี่ยวข้องกับค่าเสียหายที่เป็นค่าทนายชื่อบุคคลของโจทก์ที่ ๒๓ แต่ในชั้นฎีกาจำเลยที่ ๑
ถึงที่ ๓ กลับมาฎีกาขอให้ลดค่าเสียหายของโจทก์ที่ ๒๓ เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท
ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์
ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ที่ใช้บังคับ
ในขณะยื่นฟ้อง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า ที่ศาลอุทธรณ์รับฟังว่า นางนฤมล
ปิดตาทานัง ผู้ขับรถตู้โดยสารมีส่วนประมาท แล้วลดจำนวนค่าขาดไร้อุปการะที่จำเลยที่ ๑
ถึงที่ ๓ ต้องรับผิดชอบนั้น ชอบแล้วหรือไม่ และสมควรให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ชดใช้

ค่าเสียหายเพียงใด ในปัญหานี้โจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๙ ที่ ๒๑ ที่ ๒๒ และที่ ๒๕ ถึงที่ ๒๘ ฎีกาว่า ศาลในคดีส่วนอาญาวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑ กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายสาหัส ข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นประเด็นโดยตรงในคดีอาญาซึ่งถึงที่สุดจึงผูกพันจำเลยที่ ๑ ส่วนในเรื่องการมีส่วนประมาทของนางนฤมล คนขับรถตู้โดยสาร ศาลในคดีส่วนอาญาไม่ได้วินิจฉัยไว้คงมีเพียงพฤติการณ์ในการขับรถของคนขับรถตู้โดยสารเท่านั้น และไม่ได้มีพยานหลักฐานที่พิสูจน์ว่า นางนฤมลขับรถด้วยความประมาท เหตุแห่งความเสียหายจึงเกิดจากการขับรถโดยประมาทของจำเลยที่ ๑ แต่ผู้เดียว ผู้ตายเป็นเพียงผู้โดยสารที่นั่งมาในรถตู้ ไม่ได้มีส่วนก่อให้เกิดความเสียหาย และคดีนี้จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ขาดนัยยื่นคำให้การ ส่วนจำเลยที่ ๒ ให้การว่า เหตุเกิดจากความประมาทของนางนฤมล จำเลยที่ ๒ จะต้องนำสืบพยานหลักฐานตามคำให้การ แต่จำเลยที่ ๒ ไม่สืบพยาน จึงไม่มีข้อเท็จจริงให้รับฟังว่านางนฤมลมีส่วนประมาท ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยข้อเท็จจริงในส่วนนี้และกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์แต่ละราย ๔ ใน ๕ ส่วน จึงคลาดเคลื่อนและขัดต่อกฎหมาย ส่วนจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ฎีกาว่า เหตุแห่งความเสียหายมิได้เกิดจากจำเลยที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิด

ฝ่ายเดียว จำเลยที่ ๑ ให้การต่อพนักงานสอบสวนในเรื่องที่รถตู้โดยสารแล่นक्रमช่องทาง
จำเลยที่ ๑ กะพริบไฟช่องทาง รถตู้โดยสารแล่นเปลี่ยนช่องทางจากขวาสุดมาช่องกึ่งกลาง
เมื่อจำเลยที่ ๑ เร่งความเร็วเพื่อขับแซงรถตู้โดยสาร ทันใดนั้นรถตู้โดยสารแล่นเบนหัวมา
ช่องทางขวาสุด ทำให้จำเลยที่ ๑ ตกใจ ห้ามล้อพร้อมบีบแตรและหักพวงมาลัยไปทางซ้าย
แต่ตามคำฟ้องในคดีอาญาไม่ปรากฏเรื่องการกะพริบไฟช่องทางและหลักฐานรอยห้ามล้อของรถ
จำเลยที่ ๑ ทำให้ไม่ได้มีการพิจารณาข้อเท็จจริงซึ่งจะเป็นคุณแก่จำเลยที่ ๑ และในส่วนของ
ค่าเสียหาย ฝ่ายรถตู้โดยสารจะต้องรับผิดชอบมากกว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เนื่องจากเป็นรถโดยสาร
สาธารณะ ทั้งในขณะที่เกิดเหตุรถตู้โดยสารแล่นมาด้วยความเร็วสูง และไม่ได้มีเข็มขัดนิรภัย
ทำให้ผู้โดยสารกระเด็นออกจากรถและเสียชีวิต แต่ผู้โดยสารไม่เรียกร้องค่าเสียหายจาก
ฝ่ายรถตู้ ค่าเสียหายที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์แต่ละราย จึงต้องลด
จำนวนลง นั้น เมื่อแต่ละฝ่ายฎีกาโต้เถียงเรื่องการมีส่วนประมาทของนางนฤมลและจำนวน
ค่าเสียหายที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ต้องรับผิดชอบ จึงเห็นควรวินิจฉัยฎีกาไปพร้อมกัน เห็นว่า
คดีนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริง
ตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๔๖ ในคดีอาญาที่จำเลยที่ ๑ ถูกฟ้องในเหตุครั้งนี้ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีเยาวชน
และครอบครัวรับฟังข้อเท็จจริงสรุปความได้ว่า รถของจำเลยที่ ๑ เฉี่ยวชนกับรถตู้โดยสาร
แล้วรถตู้โดยสารแล่นเข้าปะทะกับเสา cctv ซึ่งเป็นการชนปะทะอย่างรุนแรง เกิด
ความเสียหายแก่รถตู้โดยสารถึงกับหลังคาโค้งงอ ขณะรถตู้โดยสารเข้าปะทะกับเสา cctv
เป็นการเข้าปะทะด้วยความแรง ซึ่งเกิดจากรถตู้โดยสารยังมีความเร็วสูงอยู่มาก พฤติการณ์
แห่งคดีสื่อแสดงว่า รถทั้งสองคันแล่นด้วยความเร็วสูงมาก การที่รถของจำเลยที่ ๑ ซึ่งแล่น
ตามหลังสามารถแล่นทันและเข้าเฉี่ยวชนกับรถตู้โดยสาร แสดงว่ารถของจำเลยที่ ๑ แล่นด้วย
ความเร็วสูงกว่ารถตู้โดยสาร จำเลยที่ ๑ ขับรถด้วยความเร็วสูงเกินขีดจำกัดความเร็ว
ในทางยกระดับแล่นแซงรถตู้โดยสาร แล้วรถของจำเลยที่ ๑ เสียหลักชนท้ายรถตู้โดยสาร
จนเกิดเหตุขึ้น จำเลยที่ ๑ จึงเป็นฝ่ายประมาท จำเลยที่ ๑ ต้องผูกพันตามคำพิพากษาคดี
ส่วนอาญาซึ่งถึงที่สุดดังกล่าว ส่วนเรื่องการมีส่วนประมาทของนางนฤมล ศาลในคดีส่วนอาญา
มิได้วินิจฉัยไว้ และปัญหาดังกล่าวหาใช่ประเด็นโดยตรงในคดีส่วนอาญาไม่ ที่ศาลในคดีส่วน
อาญาให้เหตุผลประกอบคำวินิจฉัยว่า นางนฤมลขับรถตู้โดยสารมาด้วยความเร็วสูงเป็นเพียง
แสดงให้เห็นว่า การที่จำเลยที่ ๑ ขับรถด้วยความเร็วที่สูงมากจนแล่นทันรถตู้โดยสารแล้วรถ

ของจำเลยที่ ๑ เสียหลักเฉี่ยวชนรถตู้โดยสารซึ่งแล่นมาด้วยความเร็วสูงเช่นกัน ทำให้รถตู้โดยสารเสียหลักไปปะทะกับเสาริมทางจนเกิดความเสียหายอย่างรุนแรง เป็นการกระทำโดยประมาทของจำเลยที่ ๑ เฉพาะจำเลยที่ ๑ จึงเป็นผู้กระทำความผิดในเหตุครั้งนี้ คำพิพากษาในคดีอาญาดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว การที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มาฎีกาในทำนองว่า คำฟ้องในคดีอาญาไม่ได้กล่าวถึงพฤติการณ์การขับรถที่ไม่เป็นปกติของนางนฤมล ซึ่งหากมีข้อเท็จจริงดังกล่าวก็จะเป็นคุณแก่จำเลยที่ ๑ หาได้เป็นสาระแก่คดีไม่ สำหรับข้อโต้แย้งที่ว่า เหตุเกิดจากความประมาทของนางนฤมลนั้น จำเลยที่ ๒ ให้การต่อสู้คดีเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว ส่วนจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ขาดนัยยื่นคำให้การ เมื่อฝ่ายโจทก์นำสืบถึงเหตุละเมิดที่เกิดขึ้นซึ่งจำเลยที่ ๑ เป็นฝ่ายขับรถเฉี่ยวชนรถตู้โดยสารก่อให้เกิดอุบัติเหตุอย่างรุนแรง และจำเลยที่ ๑ ถูกฟ้องเป็นคดีอาญา ซึ่งศาลชั้นต้นในคดีอาญามีคำพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายสาหัส ตามสำเนาคำพิพากษาเอกสารหมายเลข จ.๑๒ จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มิได้ถามค้านพยานโจทก์เกี่ยวกับพฤติการณ์ในการขับรถตู้โดยสารของนางนฤมล เมื่อถึงวันนัดสืบพยานจำเลยจำเลยที่ ๒ ก็ไม่ติดใจสืบพยานบุคคลใดๆ แต่ขอส่งพยานเอกสารและภาพถ่ายพยานวัตถุใน

สำนวนคดีอาญาประกอบการพิจารณา ซึ่งทนายฝ่ายโจทก์คัดค้าน และศาลชั้นต้นไม่อนุญาต
ให้จำเลยที่ ๒ ส่งพยานหลักฐานดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่จำเลยที่ ๒ ไม่ได้นำสืบ
พยานหลักฐานอันใดที่จะแสดงว่านางนฤมลขับรถโดยประมาท ข้อเท็จจริงจึงยังรับฟังไม่ได้ว่า
นางนฤมลมีส่วนประมาทในอุบัติเหตุครั้งนี้ การที่ศาลอุทธรณ์นำพฤติการณ์การขับรถโดยสาร
ของนางนฤมลดังที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญามารับฟังว่า นางนฤมลมีส่วนประมาท
แล้วลดจำนวนค่าเสียหายในส่วนค่าขาดไร้อุปการะให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ รับผิดชดใช้ให้แก่
โจทก์แต่ละราย ๔ ใน ๕ ส่วน จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา เมื่อพิจารณาว่า
อุบัติเหตุรุนแรงครั้งนี้เกิดจากการขับรถโดยประมาทของจำเลยที่ ๑ ผู้โดยสารที่นั่งในรถตู้
โดยสารหาได้มีส่วนทำความผิดก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใดไม่ หากแต่เป็นผู้ได้รับเคราะห์ภัย
จากอุบัติเหตุจนต้องเสียชีวิต สำหรับนางนฤมล ผู้ขับรถตู้โดยสารที่ถึงแก่ความตาย
ข้อเท็จจริงก็ยังไม่ได้ว่า นางนฤมลมีส่วนประมาทด้วย เช่นนี้ จึงไม่มีเหตุที่จะลดจำนวน
ค่าเสียหายในส่วนค่าขาดไร้อุปการะ ส่วนที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ฎีกาว่า ฝ่ายรถตู้โดยสาร
ต้องรับผิดมากกว่าเพราะเป็นรถโดยสารสาธารณะและไม่มีเข็มขัดนิรภัย ก็หาได้มีเหตุผล
ให้รับฟังไม่ ในเมื่อจำเลยที่ ๑ แต่ผู้เดียวขับรถโดยประมาทก่อให้เกิดความเสียหาย และ

ค่าขาดไร้อุปการะที่กำหนดให้แก่โจทก์แต่ละรายเป็นจำนวนที่เหมาะสมแล้ว จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ จึงไม่มีข้ออ้างที่จะขอลดจำนวนค่าเสียหายลงอีก เมื่อเป็นดังที่วินิจฉัยมาข้างต้น การที่ศาลอุทธรณ์กำหนดค่าขาดไร้อุปการะเต็มจำนวนแล้วลดหย่อนให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ รับผิดชอบใช้ ๔ ใน ๕ ส่วน นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย จึงสมควรแก้ไขโดยให้จำเลยที่ ๑ ถึง ๓ รับผิดชอบในค่าขาดไร้อุปการะเต็มจำนวน ดังนั้น จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ต้องชดใช้ค่าขาดไร้อุปการะให้แก่โจทก์ที่ ๑ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๓ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๔ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๕ เป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๙ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๐ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๑ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๓ เป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๔ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๕ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๖ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๘ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๙ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๑ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๕ เป็นเงิน

- ๔๑ -

๑๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๖ เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๗ เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ที่ ๒๘ เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท สำหรับโจทก์ที่ ๑๗ ฎีกา ขอให้กำหนดค่าขาดรายได้การเป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่ ค่าฟ้องในส่วนของโจทก์ที่ ๑๗ ขอเรียกค่าขาดรายได้การเป็นเงิน ๑,๒๔๓,๑๑๖.๘๔ บาท เท่านั้น เมื่อค่าขาดรายได้การที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้เกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง และคำขอท้ายฟ้อง ซึ่งศาลอุทธรณ์แก้ไขคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยกำหนดค่าขาดรายได้การ ให้แก่โจทก์ที่ ๑๗ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และค่าขาดรายได้การจำนวนดังกล่าว เหมาะสมแล้ว จึงให้เป็นไปตามจำนวนเงินนั้นโดยไม่ต้องลดส่วนความรับผิดของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เช่นนี้ ฎีกาของโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๖ ที่ ๑๘ ที่ ๑๙ ที่ ๒๑ ที่ ๒๒ และที่ ๒๕ ถึงที่ ๒๘ จึงฟังขึ้น และฎีกาของโจทก์ที่ ๑๗ ฟังขึ้นบางส่วน สำหรับฎีกาของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยที่ ๔ ต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ รับผิดต่อโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ หรือไม่ เพียงใด โดยจำเลยที่ ๔ ฎีกาว่า คำฟ้องของโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ ไม่ได้อ้างว่า จำเลยที่ ๔ เป็นบุคคลที่ต้องรับผิดต่อ

การกระทำละเมิดของผู้อื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๔๒๕, ๔๒๗, ๔๒๘, ๔๒๙ และ ๔๓๐ แม้การรับฟังข้อเท็จจริงของศาลชั้นต้น
เป็นที่ยุติว่า จำเลยที่ ๔ ยินยอมให้จำเลยที่ ๑ นำรถยนต์ไปใช้ โดยจำเลยที่ ๔ รู้ยู่
จำเลยที่ ๑ เป็นผู้เยาว์และเป็นผู้ไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ แต่การที่จำเลยที่ ๑ ขับรถ
โดยประมาทเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง หาใช่การขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นความผิด
ฐานขับรถโดยประมาทไม่ และความรับผิดทางละเมิดจะต้องเป็นผลโดยตรงหรือเล็งเห็นได้
โดยไม่เกินความคาดหมายปกติ แต่จำเลยที่ ๔ มิได้เกี่ยวข้องในมูลละเมิด และการที่
จำเลยที่ ๔ ให้ความยินยอมแก่จำเลยที่ ๑ ในการขับรถหาได้มีกฎหมายบัญญัติให้
จำเลยที่ ๔ ต้องรับผิดในผลแห่งละเมิดดังเช่นกรณีบิดามารดายินยอมให้ผู้เยาว์ขับรถ
เมื่อจำเลยที่ ๑ ขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหาย ย่อมเป็น
ความรับผิดของจำเลยที่ ๑ หาได้เกี่ยวข้องถึงจำเลยที่ ๔ เพราะมิใช่ผลโดยตรงหรือเล็งเห็นได้
ทั้งห่างไกลเกินความคาดหมายของบุคคลธรรมดา จำเลยที่ ๔ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ ๕
และที่ ๑๑ นั้น เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ บรรยายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ
การกระทำของจำเลยที่ ๔ ว่า จำเลยที่ ๔ รู้เห็นยินยอมให้จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์

หมายเลขทะเบียน ฎว ๘๔๖๑ กรุงเทพมหานคร ในวันเกิดเหตุ โดยจำเลยที่ ๔ ทราบดี
อยู่แล้วว่า จำเลยที่ ๑ ยังเป็นผู้เยาว์และไม่มีใบอนุญาตขับรถตามกฎหมาย ย่อมต้อง
ตระหนักว่า การที่จำเลยที่ ๑ ไม่มีใบอนุญาตขับรถ หากขับรถยนต์อาจเสี่ยงต่อ
การก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นได้ แต่จำเลยที่ ๔ ยังรู้เห็นยินยอม
ให้จำเลยที่ ๔ นำรถยนต์ที่ตนครอบครองอยู่ไปขับ ซึ่งหากจำเลยที่ ๔ ไม่รู้เห็นยินยอม
เช่นนั้น ความเสียหายคงไม่เกิดขึ้น จำเลยที่ ๔ จึงต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดของ
จำเลยที่ ๑ ด้วย ตามข้ออ้างซึ่งเป็นหลักแห่งข้อหาที่ปรากฏในคำฟ้องจึงเป็นการกล่าวอ้าง
ให้จำเลยที่ ๔ รับผิดชอบในการทำละเมิดของจำเลยที่ ๑ ผู้เยาว์ เนื่องจากจำเลยที่ ๔ ยินยอม
ให้จำเลยที่ ๑ ผู้เยาว์นำรถยนต์คันเกิดเหตุไปขับ เมื่อพิจารณาตามข้อเท็จจริงที่ศาลชั้นต้น
วินิจฉัยเป็นยุติแล้วว่า จำเลยที่ ๔ ทราบว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้เยาว์และไม่มีใบอนุญาตขับรถ
และยังยินยอมให้จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์ออกไปจนเกิดเหตุคดีนี้ เห็นได้ว่า จำเลยที่ ๑
มีอายุ ๑๖ ปี ยังไม่ถึงเกณฑ์อายุ ๑๘ ปี ซึ่งเป็นคุณสมบัติของบุคคลที่จะเข้าทดสอบ
เพื่อขอรับใบอนุญาตขับรถตามกฎหมาย จำเลยที่ ๑ ย่อมถูกจำกัดด้วยการมีอายุเยาว์
ยังไม่มีวุฒิภาวะและความรับผิดชอบเพียงพอที่จะขับรถยนต์ได้ แต่จำเลยที่ ๑ ยังขึ้นไป

- ๔๔ -

ข้อ ๔ ขั้บรณนตฺ์ และจ้าเลยที่ ๔ ก็รู้เห้ยนยยอมให้ทำเช่นน้ันได้ ซึ่งเป็นการปล้อยปล้ละเลย
ให้จ้าเลยที่ ๑ ขั้บรณนตฺ์จนวนไปก่อให้เก้ิดอื่บตีเห้ตุที่กระทบต่อความปล้อดภัยในชีวิตและ
ทรีพ้ยสีนของบุคคลอื่น ประกอบกับฝ้ายโจทก์นำสีบบันทีกคำให้การเอกสารหมาย จ.๑๖๐
ซึ่งจ้าเลยที่ ๔ ได้ให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสนมมีใจความว่า จ้าเลยที่ ๔ รู้จักสนิทสนม
กับจ้าเลยที่ ๑ มาชวงหนึ่งแล้ว ซึ่งจ้าเลยที่ ๔ ไปที่บ้านพักของจ้าเลยที่ ๑ ประมาณ
สี่ปดาท้ละ ๒ ครั้ง และได้พบพุดคุยกับบิดามารดาของจ้าเลยที่ ๑ เป็นบางครั้ง ในวัน
เก้ิดเห้ตุจ้าเลยที่ ๔ เป็นผู้ไปรับจ้าเลยที่ ๑ จากบ้านพัก ซึ่งบิดามารดาของจ้าเลยที่ ๑
อยู้ในบ้านดังกล้าว จ้าเลยที่ ๔ ได้พาจ้าเลยที่ ๑ น้ันรณนตฺ์หมายเลขทะเบียน
ฎว ๘๔๖๑ กรุงเทพมหานคร ไปด้วยกัน จนเมือจ้าเลยที่ ๔ ขั้บรถเข้าไปที่ลานจอดรถของ
ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล สาขาลาดพร้าว ระหว่่างที่จ้าเลยที่ ๔ ลงจากรถไปหีบของที่
กระโปรงหลังรถ จ้าเลยที่ ๑ สลับที่น้ั่งจากผู้โดยสารมาเป็นผู้ขับ แล้วขั้บรณนตฺ์ออกไปทันที
โดยบอกว้าขอยืมรถ เมือจ้าเลยที่ ๑ ขั้บรณนตฺ์ออกไปแล้ว จ้าเลยที่ ๔ ไม่ได้โทรค้ัพท์
สอบถามจ้าเลยที่ ๑ ว้าจะขั้บรถไปที่ใด จ้าเลยที่ ๔ รีบไปหาเพื่อนที่น้ัดกันไว้ที่ร้านกาแฟ
จากน้ันน้ั่งรถไฟฟ้าไปที่ย่านอโศก แล้วกลับมาที่ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลเวลาประมาณ

๒๒ นาฬิกา จึงทราบจากจำเลยที่ ๕ ว่า รถยนต์ที่จำเลยที่ ๑ ขับเกิดเหตุเฉี่ยวชน การที่จำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้ใหญ่อายุ ๓๑ ปี ไปรับจำเลยที่ ๑ ผู้เยาว์อายุ ๑๖ ปี จากบ้านพัก โดยอยู่ในความรู้อเห็นของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ บิดามารดาของจำเลยที่ ๑ ซึ่งจำเลยที่ ๔ กระทำเช่นนี้มาแล้วหลายครั้ง ทั้งจำเลยที่ ๒ ก็ให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวน ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๑๖๑ ว่า เมื่อจำเลยที่ ๑ ขออนุญาตออกจากบ้าน จะมีจำเลยที่ ๔ ขับรถยนต์คันเกิดเหตุมารับจำเลยที่ ๑ ที่บ้าน โดยจำเลยที่ ๔ มารับ จำเลยที่ ๑ ออกไปจากบ้านหลายครั้งเพื่อไปฝึกงานที่ร้านขายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของ จำเลยที่ ๔ พฤติกรรมของจำเลยที่ ๔ ที่รับตัวจำเลยที่ ๑ ไปจากความปกครองดูแล ของบิดามารดา โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ บิดามารดาของจำเลยที่ ๑ ยินยอมอนุญาต ซึ่งน่าเชื่อว่าบิดามารดาของจำเลยที่ ๑ ไว้วางใจให้จำเลยที่ ๔ ดูแลจำเลยที่ ๑ ในระหว่าง ที่จำเลยที่ ๑ ออกไปข้างนอกกับจำเลยที่ ๔ ถือได้ว่าจำเลยที่ ๔ เป็นผู้รับดูแลจำเลยที่ ๑ ผู้เยาว์โดยปริยาย กรณีจึงต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๔๓๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและ พยานิชย์ที่บัญญัติว่า ครูบาอาจารย์ นายจ้าง หรือบุคคลอื่นซึ่งรับดูแลบุคคลผู้ไร้ความสามารถ อยู่เป็นนิตยภัคดี ชั่วครั้งคราวก็ดี จำต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้ไร้ความสามารถในการละเมิดซึ่ง

- ๔๖ -

เขาได้กระทำลงในระหว่างที่อยู่ในความดูแลของตน ถ้าหากพิสูจน์ได้ว่าบุคคลนั้น ๆ มิได้
ใช้ความระมัดระวังตามสมควร การที่จำเลยที่ ๔ เป็นผู้ยินยอมให้จำเลยที่ ๑ นำรถยนต์
ออกไปขับ โดยจำเลยที่ ๔ ทราบดีว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้เยาว์และไม่มีใบอนุญาตขับรถ
ในช่วงเวลานั้นจำเลยที่ ๔ จะต้องยับยั้งมิให้จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์ออกไป โดยห้ามปราม
จำเลยที่ ๑ ในทันทีหรือต้องรีบโทรศัพท์ติดต่อให้จำเลยที่ ๑ นำรถยนต์กลับมาคืนโดยเร็ว
แต่จำเลยที่ ๔ ก็ไม่ดำเนินการใด ๆ เป็นการไม่เอาใจใส่ว่าจำเลยที่ ๑ ผู้เยาว์ จะขับรถยนต์
ไปโดยเสี่ยงแก่การเกิดอุบัติเหตุหรือไม่ จำเลยที่ ๔ ผู้รับดูแลจำเลยที่ ๑ ผู้เยาว์โดยปริยาย
จึงไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการดูแลจำเลยที่ ๑ เมื่อจำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์
ไปเกิดอุบัติเหตุเฉี่ยวชนอันเป็นการละเมิดต่อผู้อื่น เช่นนี้ จำเลยที่ ๔ ต้องร่วมรับผิดชอบ
แห่งละเมิดที่จำเลยที่ ๑ ผู้เยาว์ กระทำละเมิดในระหว่างที่อยู่ในความดูแลของตน
ตามบทบัญญัติมาตรา ๔๓๐ ดังกล่าว ซึ่งจำนวนค่าเสียหายที่จำเลยที่ ๔ ต้องร่วมรับผิดชอบ
เป็นจำนวนเดียวกับที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ต้องชำระแก่โจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ หากได้มีเหตุ
ที่จะลดความรับผิดของจำเลยที่ ๔ ให้เหลือเพียงบางส่วนไม่ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้
จำเลยที่ ๔ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ รับผิดชอบโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ ศาลฎีกา

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๔๗ -

เห็นพ้องด้วยในผล ซึ่งจะต้องกำหนดความรับผิดชอบเช่นเดียวกับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ดังนั้น
จำเลยที่ ๔ จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ชดใช้ค่าขาดไร้อุปการะให้แก่โจทก์ที่ ๕
เป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ที่ ๑๑ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ฎีกาของ
จำเลยที่ ๔ ข้อนี้อิงไม่ขึ้น

อนึ่ง ที่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เสียค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาในสำนวนคดีหมายเลขแดงที่
๓๖๒๔/๒๕๕๖ และสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ ๕๗๐/๒๕๕๗ ของศาลชั้นต้น เรื่องละ
๒๐๐ บาท มาด้วยนั้น คดีทั้งสองสำนวนดังกล่าวไม่ได้ขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกา
จึงต้องคืนค่าขึ้นศาลส่วนนี้ให้แก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ และศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาของ
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ในส่วนของโจทก์ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๒๐ และที่ ๒๔ ถึงที่ ๒๘ เพราะ
ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ศาลชั้นต้นมิได้สั่งคืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาของทนาย
ในส่วนของโจทก์ดังกล่าว จึงไม่ถูกต้องและต้องคืนค่าขึ้นศาลส่วนนี้ให้แก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓
สำหรับฎีกาของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ในส่วนของโจทก์ที่ ๒๓ ซึ่งศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยนั้น
ก็ต้องคืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาให้แก่จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เช่นกัน นอกจากนี้เมื่อจำเลยที่ ๑

- ๔๘ -

ถึงที่ ๓ ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับโจทก์ที่ ๖ ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา
จึงเห็นสมควรสั่งคืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกา ๓ ใน ๔ ส่วน เป็นเงิน ๖,๐๐๐ บาท ให้แก่
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๕๑ วรรคสอง

พิพากษาแก่เป็นว่า ให้คดีระหว่างโจทก์ที่ ๖ กับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓

เสร็จเด็ดขาดไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ฉบับลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๑

และให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์ที่ ๑ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๓ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๔ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๕ เป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๙ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๐ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๑๑ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๑๓ เป็นเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๔ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๑๕ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๖ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๑๗ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๑๘ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๑๙ เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๑ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๒๒ เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท โจทก์ที่ ๒๕ เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ที่ ๒๖ เป็นเงิน ๒๕๖,๙๒๕ บาท โจทก์ที่ ๒๗ เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

และโจทก์ที่ ๒๘ เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท โดยให้จำเลยที่ ๔ ร่วมกับจำเลยที่ ๑

ถึงที่ ๓ รับผิดชอบโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ ในจำนวนเงินข้างต้น ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓

ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาแทนโจทก์ที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๙ ที่ ๒๑

ที่ ๒๒ และที่ ๒๕ ถึงที่ ๒๘ โดยกำหนดค่าทนายความสำนวนละ ๕,๐๐๐ บาท สำหรับ

ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาที่โจทก์ที่ ๑๗ ได้รับยกเว้น ให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ นำมา

ชำระต่อศาลในนามของโจทก์ที่ ๑๗ เท่าทุนทรัพย์ที่โจทก์ที่ ๑๗ ชนะคดีชั้นฎีกา

ส่วนค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ที่ ๕ และที่ ๑๑ กับจำเลยที่ ๔ ชั้นฎีกาให้เป็นพับ

ให้ยกฎีกาของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ในส่วนของโจทก์ที่ ๒๓ คืบค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาในส่วนของ

โจทก์ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๒๐ และที่ ๒๓ ถึงที่ ๒๘ กับค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาในสำนวนคดี

หมายเลขแดงที่ ๓๖๒๔/๒๕๕๖ และสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ ๕๗๐/๒๕๕๗ ของศาลชั้นต้น

และค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาในส่วนของโจทก์ที่ ๖ เป็นเงิน ๖,๐๐๐ บาท แก่จำเลยที่ ๑

ถึงที่ ๓ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

นายยงยุทธ แสงรุ่งเรือง

นายอนันต์ วงษ์ประภารัตน์

นายบุญไทย อิศราประทีปรัตน์

